

Zprávy / Chronicle

Stalo se...

Několik pohledů na velice vydařenou konferenci.

Letos se konala Šestá mezinárodní konference České asociace orální historie a podařilo se nám sehnat hned několik úhlů pohledu, tady jsou:

Šestá mezinárodní konference České asociace orální historie: Od demokratizace k demokracii: Orální historie ve výzkumu soudobých dějin. Olomouc, 6. – 7. února 2019.

Radmila Kaděrová

Ve dnech 6. a 7. února 2019 proběhla v Olomouci VI. mezinárodní konference České asociace orální historie. Hlavním motivem šestého ročníku byla významná výročí v historii Československa 20. století zakončená na osmičku nebo devítku, především léta 1948, 1968, 1969 a 1989. Obsahu napovídá také podnázev Od demokratizace k demokracii: Orální historie ve výzkumu soudobých dějin.

Střeďeční plenární zasedání bylo věnováno tématu studentské generace roku 1989. Jako první vystoupil Miroslav Vaněk, který reflektoval výzkum projektů Sto studentských revolucí a Studentská generace 1989 v časosběrné perspektivě, přičemž jako jediný byl zapojen do obou z nich. Optikou tazatelů na téma nahlédla Petra Schindler-Wisten. Jana Wohlmuth Markupová představila typologii narátorů podle toho, jaké postoje zaujímalí ke svým aktivitám v době sametové revoluce. Veronika Pehe přiblížila, jak tehdejší studentská generace zpětně hodnotí 90. léta, Pavel Mücke přednesl úvahu nad formami a pamětí účastníků revoluce, Lenka Krátká charakterizovala situaci žen ve sledované skupině

narátorů a její specifika. Výsledky tohoto projektu budou představeny na podzim v souvislosti s třicetiletým výročím sametové revoluce.

Konference dál probíhala ve dvou paralelních sekcích ve dvou blocích. První se zabýval „osmičkovými a devítkovými“ dějinnými mezníky. Tím nejstarším byla okupace Československa v roce 1939 pohledem dětí. Další dvě vystoupení se zabývala rokem 1968, jedno jej přiblížilo v oblasti kinematografie, druhé náhledem etnologie. Slovo dostal též italský host Ottone Ovidi s příspěvkem o italské stávce pracujících v letech 1967-1968. Druhý blok byl zaměřen na militární historii, přinesl různorodá uchopení tématu od teoretického (Orální historie militárního prostředí a Lynnův kulturní model militárních dějin) po praktické (Bitva o Kanga-bu). Prezентující představili také výsledky výzkumů reflektujících povinnou vojenskou službu a pomocné technické prapory. Na závěr se začala rozbíhat bouřlivá diskuse. První sekce druhého bloku ukázala teoretické a metodologické aspekty orální historie, kde zazněly interdisciplinární příspěvky s přesahem do psychologie a soudního lékařství, ale také zamyšlení nad funkcí interview a významem orální historie pro výzkum období normalizace. Hlavním tématem druhé sekce byly národnostní menšiny a regionální identita, jež mimo jiné přinesly poznatky a postřehy z tvorby výukové pomůcky či pořádání výstavy. Vystoupení se zaměřovala jak na národnostní menšiny a etnika (Romové, Řekové, všeobecně), tak na identitu v rámci regionu (Liberecko).

Během prvního večera byla představena výroční zpráva COHA za uplynulý rok a následně se konala schůze výkonného výboru. Asociace na ní opětovně přijala časopis MEMO jako své oficiální médium. Upravila také konání konferencí a workshopů na Sovinci.

Ve druhém dni byl na programu jeden blok se dvěma paralelními sekcemi. Tématem prvního z nich bylo období socialismu, velký zájem diskutujících vzbudil příspěvek hledající příčiny nostalgického vzpomínání narátorů na socialismus a vystoupení na téma specifika každodennosti školáků v pohraniční oblasti. Další odborníci se věnovali reflexím vězeňských profesí za dob socialismu a cestování dětí a dospívajících. Společným jmenovatelem poslední sekce byla kultura. Tři účinkující představily svou práci týkající se různých druhů a žánrů umění v poloze oficiální i neoficiální - divadla, hudby a punku - a to v rovině metodologické i praktické. Poslední vystoupení se zaměřovalo na otázky zahraničních služebních cest, jež jsou předmětem nového grantového výzkumu. Konferenci zakončil proslov předsedy COHA Jiřího Hlaváčka.

Jednotlivá vystoupení uchopovala opravdu různorodé oblasti orální historie, některá se zaměřila na teoretickou a metodologickou stránku, zatímco jiná

se zabývala konkrétními detaily. Někteří vystupující teprve nastiňovali metodu a hledali hypotézy, další přinášeli hotové výsledky. Příspěvky měly interdisciplinární přesah z hlediska oborového (historie, psychologie, etnologie...) i obsahového (dějinné mezníky, různé oblasti kultury, vojenství...). Každý posluchač tedy měl šanci najít si to své.

Akce byla ve srovnání s minulou konferencí v Brně komornější, což mohlo být dáno i tematickým vymezením, do něž se nemusel vejít každý. Počet vystoupení byl přesto dostačující, návštěvníky nezahlucoval a umožňoval jim osobně se účastnit velké části programu. Prvního večera během živého společenského setkání jistě bylo o čem si povídat, jedinou potíží byl pro některé nedostatek míst na sezení. Zúčastněným snad příliš nevadilo, že chyběl kulturní program, např. komentovaná procházka městem. Olomouc totiž za bližší prohlídku určitě stojí.

Konferenci pořádala Česká asociace orální historie ve spolupráci s Univerzitou Palackého v Olomouci. Univerzita pro její konání poskytla své prostory a zařídila večerní pohoštění v příjemném prostředí Konviktu.

Pořadatelé a organizátoři si zaslouží poděkování za veškeré zajištění a hladký průběh konference a Asociaci zbývá popřát, aby se její nadcházející konference v roce 2021 opět vydařila.